

Pot bogov

Iz Zakavkazja so približno pred 5000 leti prišli ljudstvo imenovano Ariji in to so poselili večji del Sredozemlja (Hititi, Feničani), bližnjega (Sumerci, Aramci, ..) in srednjega vzhoda, kasneje pa tudi Indijo, Evropo. . Iz kavkaških gora so okrog leta 1550 pr.n.št. v Indijo prišli Arijanci (Arya), uvedli hinduizem in sanskrt ter vse mite in zgodbe, ki so zapisane v Vedah. Po nekaterih raziskavah (L.A. Waddell) naj bi oče prvega arijskega kralja v Indiji bil zadnji hititski kralj. To se lahko dokazuje z indijskim bogom očetom Indra in hititskim bogom očetom Indara. Pa tudi Hari Krishna naj bi izviral iz Arian Krišna. Izvor besede Aryan naj bi bil v feničanski besedi Arri, kar pomeni plemeniti. V Vedah najdemo kraljico Barati (tudi feničanska boginja sreče), poznano tudi kot Brihad, plemenita. Njen sveti kraj naj bi bila obala reke Saras-vati.

Židovski duhovniki, Leviti so okrog leta 586 pr.n.št. prišli v Babilonijo in oni naj bi bili avtorji GENEZE, EKSODUSA, LEVITOV in ŠTEVILA, ki skupaj tvorijo židovski Torah in ki so osnova Starega testamenta. Skoraj celotna Geneza je bila samo kompilacija sumerskih zapisov. Sumerska štorija o Edinu je postala biblični rajski vrt. Zgodba o Mojzesu je identična zgodbi o sumerskem kralju Sargonu starejšemu

Skoraj vse dandanašnje religije skušajo kontrolirati posameznika in mu zavest napolniti s strahom in krivdo.

Osnovo imajo v nekakšnem božanskem odrešeniku, kot je Jezus ali Mohamed, in samo če verjamemo v njega in sledimo njegovemu nauku, lahko spoznamo pravega boga in se odrešimo. Tisti pa ki se odrečejo temu verovanju, so za večno prekleti v peklju. Vse lepo in prav za tiste, ki verujejo in se podvržejo pravilom vere, ni pa prav, če s tem silimo vse ostale neverne in jih plašimo z večno kaznijo – peklom. Naj pač vsak veruje v kar hoče. Osnova vseh verovanj je bilo sonce okrog katerega se je vse vrtelo. Letni časi , solsticij, ekvinokcij, vse to so bile kardinalne točke v letu, ki so usmerjale življenje. 21. Decembra je zimski solsticij, najkrajši dan, kjer je sonce podnevi v najnižji točki (severna polobla) z najmanjšo močjo v celem letu. Za ta čas so naši predniki govorili, da je sonce umrlo. Toda čez tri dni 25.decembra je sonce zopet začelo svoj pohod v poletje, dnevi so se začeli daljšati in sonce se je spet rodilo. 25. marca, v starih časih fiksni dan za velikonočne praznike, je sonce začelo vzhajati v ozvezdju ovna. V tem času so naši predniki bogovom žrtvovali ovna, kajti verovali so, da bodo s tem zadovoljili bogove, predvsem sončnega boga, in si osigurali dobro žetev. Z drugimi besedami, žrtvovana kri ovna ali ovce naj bi pomagala, da bodo vsi grehi oproščeni.

Richard Laureance, nadškof, je prevedel Knjigo Enocha iz etiopskega jezika.

Sumerski (sum-arian) zapisi govorijo o kralju Sargonu, ki so ga kot otroka našli v košarici plavajoči na reki. Vzgojila ga je kraljeva družina (Eksodus govori podobno o Mojzesu).

Ustanovitelj Babilona je bil kralj Nimrod, in njegova žena kraljica Semiramis. Bil je mogočen tiran in eden izmed velikanov. Med drugimi je po potopu zgradil Baalbek, Babilon, Akkad ter Nineveh, kjer so našli večino sumerskih glinenih ploščic. Nimrodov oče je bil Cush (opis v Genezi), poznan pod imenom Bel ali Belus, ki naj bi bil vnuk Noeta in sin Hama. Cush je kasneje postal znan kot božanstvo – Hermes (sin Hama). Ham pomeni 'zažgani' – povezuje s simbolom sonce. Nimrod se pojavlja v obliki polčlovek-riba Dagon Semiramis je tudi v obliki ribe, ki je za Babilonce predstavljala afrodiziak, tako da je postala boginja ljubezni. V vlogi 'svetega duha' je bila predstavljena kot golobica z oljčno vejico. Samo ime izvira od indijske boginje Sami-Rama-isi. Semiramis so imenovali kraljica nebes (Rhea), devica Marija bogov in včasih kot Velika Kraljica Zemlje (Ninkharsag). Nimrod je bil predstavljen v dvojni vlogi kot Bog oče in Ninus, sin Semiramide, in njena oljkova vejica je bila simbol tega potomca preko deviškega rojstva. Ninus je

bil poznan kot Tammuz , rojen ob polnoči 24. decembra, za katerega so govorili, da je bil križan z jagenčkom pri nogah in zaprt v jamo. Ko so po treh dnevih umaknili kamen, ki je zapiral vhod v jamo, je njegovo telo izginilo. Gledano mitološko, se je mož-žena-sin téma enako pojavila tudi v Egiptu kot Oziris-Isis- Horus, v Indiji, na Kitajskem in na koncu kot Josef, Marija, Jezus. Ko so Babilonci slavili pomladne praznike, s katerimi so počastili smrt in ponovno vstajenje Tammuza, so v dar dajali pogačice s simbolom solarnega križa. Simbol Nimroda je bila riba, kraljice Semiramis pa riba in golob. Tako babilonski miti in simboli predstavljajo osnovo za vse kasnejše religije, posebno krščanstvo. Nimrod se pojavlja tudi kot Eannus, bog z dvema obrazoma (pri Rimljanih Janus). Babilonski Veliki svečenik, ki je poučeval izbrance, je bil poznan kot Peter- Veliki prevajalec. Med Babilonci je bilo udomačeno človeško žrtvovanje. Duhovniki so bili primorani tudi jesti dele žrtvovanih in beseda, ki je pomenila duhovnika – Cahna-Bal, je koren za današnji pojem kanibal.

AN je bil 'oče', vladar bogov, njegova žena Antu, sinova Enki in njegov polbrat Enlil (mati je bila polsestra Anuja).

Področje možganov imenovano reptile brain (možgani plazilca) in še starejši del imenovan R-kompleks se veže na nezemeljski izvor človeka.

Caduceus: emblem Enki-ja, prepletajoči se kači, kultni simbol mesta Eridu.

Book of Enoch, cerkev jo je prepovedala, ker je povezovala angele z ljudmi, imeli so človeško telo. Beseda Enoch naj bi pomenila iniciiran. V njej najdemo temo o padajočem angelu. Eden od teh je bil tudi AZAZEL (lahko satan). V knjigi Leviticus je opisan ritual Izraelcev, ko žrtvujejo dve kozi, eno bogu in eno AZAZELu. Grški bog Prometej je bogovom ukradel ogenj (znanje) in ga dal človeku.

Zgodba o vzhodnjaškem bogu Viriša, ki je živel nekako 1200 let pred Jezusom se glasi:

Rodila ga je devica s pomočjo brezmadežnega spočetja. Ko se je rodil, ga je hotel tedanji vladar ubiti, zato so njegovi starši zbežali. Vse otroke mlajše od dveh let je dal pobiti. Angeli in pastirji so bili prisotni ob njegovem rojstvu, dobil je mnoga darila. Častili so ga kot rešitelja človeštva, živel je zelo moralno. Izvajal je čudesa, kot so ozdravljenje bolnih, vračanje vida slepim, izganjal je hudiča in oživiljal mrtve. Obsojen je bil na smrt s križanjem med dvema drugima tatovoma. Spustil se je v pekel od koder je vstal od mrtvih in se povzpел nazaj v nebesa.

Zanimiva je tudi zgodba o božjem sinu Mitri, perzijskem božanstvu, ki se je rodil 25. Decembra, bil križan in po treh dneh je 25. marca vstal od mrtvih. Iniciacija v kult Mitre je potekala v pečini, poslikani s simboli ozvezdja raka in kozoroga-zimskega in poletnega solsticija, udeležencem iniciacije so razdelili kruh in vino, simbolom mesa in krvi Mitre. Tudi Mitro so ob rojstvu obiskali svečeniki in mu podarili zlato, kadilo in miro.

V Egiptu je bil Horus božji sin, ki ga je brezmadežno spočela devica Isis. Isis so velikokrat upodabljali s sinom v naročju in z božjim sijem okrog glave. Horusa so imeli za luč sveta tako kot kasneje Jezusa. Horus je bil resnica in življenje. Horus se je rodil v mestu Annu, kraju kruha, Jezus se je rodil v Betlehemu, hiši kruha, Horus je bil dobri pastir, Jezus tudi. Tudi Velikonočna obarvana jajčka izvirajo iz verskih obredov Egipta in Perzije.

Feničani so nekako med prvimi častili sonce kot boga, z imenom Bel, s krogom in žarki okrog glave, podobno so risali tudi Jezusa. Sonce je bilo osrednje božanstvo tudi pri Egipčanih.

Po celem svetu, se skozi zgodovino pojavlja sonce kot božanstvo. Sumerci, Babilonci, Asirci, Egipčani, Grki, Mehičani, Indijci,.. vsi so častili sonce kot osnovno božanstvo in njegovih 12

znakov zodiaka, skozi katere potuje preko celega leta. Tako da se tudi številka 12 pojavlja v mnogih zgodbah o Mitri, Jezusu, itd..

Celo Leonardo da Vinci je v sliki Zadnja večerja upodobil 12 učencev, razdeljenih v štiri grupe, z Jezusom- soncem na sredini.

Zvitki Mrtvega morja: V pečinah blizu Qumrana (Qumran je poznan tudi po ritualni kopeli, ki je oprala grehe okopanih, obed pa je vseboval kruh in vino) so leta 1947 našli več zvitkov, ki so jih okrog leta 70 pred Rimljani skrili Hebrejci. V teh zvitkih je preko 500 hebrejskih in aramskih rokopisov, ki med drugimi vsebujejo tekste iz Stare zaveze, celoten tekst Knjige Isaje, opisi esenskih navad in običajev ter organizacije, celo astrološke karte. Rokopisi potrjujejo, da so bili Eseni fanatiki, ki so strogo sledili naukom Levitov. Eseni so prezirali vse telesne aktivnosti, vključno s seksom. Poleg Esenov se v tistem času pojavljajo še druge religiozne sekte kot so eipčanski Terapevti (Therapeutae)- zdravilci in Nazarenci, katere člani naj bi bili tudi Jezus, Janez Krstnik, Pavel, .. Eseni so nosili oblačila bele barve, po judovskem izročilu, Nazarenci pa črna, tako kot svečeniki starega Egipta. Glede samega imena Jezus Nazarenski pa velja povedati, da je samo ime Jezus grški prevod, Nazarenski pa se nanaša na sekto samo, ime mesta Nazaret pa se ne pojavlja v nobenem Rimskem zapisu tedanje Judeje. In skoraj vsi ohranjeni zapisi, iz katerih je nastala Nova zaveza, so netočni in prirejeni prevodi iz grščine: npr. Jaslice, kjer naj bi se Jezus rodil: v grščini sta besedi topos in kataluma, kar dobesedno pomeni prostor v sobi. Torej v sobi ni bilo prostora in zato so prinesli v sobo posodo v kateri so običajno hranili živali; tudi sam koncept okrašenih jaslic je bil prvič uporabljen leta 1223, ko je Sv. Franc Asiški povabil prijatelje in njihovo živino, da bi na ta način prikazal rojstvo Jezusa. In to sceno je kasneje cerkev vključila v svojo štorijo rojstva. Božično obdarovanje ima izvor v novoletnih obdarovanjih poganskih ljudstev Egipta in Bližnjega vzhoda. Prerokbe govorijo o mesiji (messeh –krokodil v Egiptu) Emanuelu, vendar so ime spremenili v Jezus, ali njegov židovski ekvivalent. Juda Iškarjot izvira iz besede Sicarius, kar pomeni 'assasin'. Obstajala je celo teroristična grupa imenovana Sicarii ali Sinovi bodala (Dagger), tudi to ime izvira iz besede Sica, ki pomeni ukrivljeno bodalo. Iz gršek besede Sikarius je nastala Sikariotes in v angleškem prevodu Iscariot. Simon Magus je bil poznan kot Simon Zelot (Zealot), kot poveljnik Zelotov- borcev za svobodo, ki so ropali Rismke karavane, v drugi varianti pa Simon Kananski (v grščini pomeni fanatik). Poroka v Kani (Cana) izvira iz pomladnih praznovanj v pokrajini Canaan, imenovanih Poročni festival.

Vse zgodbe o Jezusu so skupek med seboj prepletajočih se alegorij vezanih na čaščenje sonca, astronomije, astrologije, krvnih povezah, skrivnih znanj, žrtvenih ritualov in imen skrivnih šol znanja.

Mogoče bomo nekega dne lahko realistično zapisali novo zgodovino vseh naših prednikov. Mogoče je ta že zapisana, samo najti jo moramo.